

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: kpt. Bc. M. H.
bytem X
zastoupen JUDr. Jiřím Novákem,
advokátem se sídlem Na strži 2102/61a, Praha 4,

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Praha 7, Strojnická 935/27

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j. PPR-22770-6/ČJ-2022-990131,
takto:**

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 8. 8. 2022, PPR-22770-6/ČJ-2022-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech služebního poměru ze dne 19. 4. 2022, č. j. PYRO-623-14/ČJ-2021-9400KR, způsobem ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeným, a v ostatním prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že prvostupňovým rozhodnutím ve znění rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu doručené dne 4. 5. 2021 (dále jen „žádost“) tak, že výrokem I. byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 2. 6. 2018 z důvodu promlčení podle § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále také jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 tohoto zákona činí 3 roky, není-li stanoveno jinak a marně uplynula dnem 3. 6. 2021 (dnem doručení žádosti). Výrokem II. byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodech č. I., III. a IV., neboť systém výkonu služby skupiny stálá trhaví jáma odboru munice Pyrotechnické služby v období od 3. 6. 2018 do 30. 9. 2020 nenaplnňoval podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. Výrokem III. byly žalobci přiznány nároky na doplatek služebního příjmu za příslušné období od 3. 6. 2018 za měsíce únor 2019, duben 2019, srpen 2019, únor 2020 a duben 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť systém výkonu služby při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplnňoval podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu, v celkové výši 25 525 Kč služebního příjmu. Konečně IV. výrokem byly žalobci zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu za období od 3. 6. 2018 za měsíce červen 2018, červenec 2018, srpen 2018, září 2018, říjen 2018, listopad 2018, prosinec 2018, leden 2019, březen 2019, květen 2019, červen 2019, červenec 2019, září 2019, říjen 2019, listopad 2019, prosinec 2019, leden 2020, březen 2020, květen 2020, červen 2020, červenec 2020, srpen 2020 a září 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť systém výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplnňoval podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.
3. V podané žalobě žalobce uvedl, že standardní výkon služby příslušníků Pyrotechnické služby je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hod. je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na služebně a vykonávají společně tuto směnu a od 20:00 do 8:00 hod. navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Žalobce tvrdil, že shora popsáním rozvržením pracovní doby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. K tomu žalobce poukázal na § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru s tím, že splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněna podmínka vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což v projednávaném případě splněno bylo. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo službu, není dle žalobce v dané věci právně významná.
4. Žalobce měl za to, že pro výkon služby a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti. Náplní práce žalobce je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby a neprodleně reagovat na pokyn a dostavit se do místa výkonu práce. Činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby v rámci pohotovosti jsou tak shodné s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

běžné služby. Poznamenal, že po výkonu 24 hodinové směny nastupuje na jeho místo jiný příslušník, který vykonává službu ve stejném režimu.

5. Tvrdil, že jeho výkladu nasvědčuje i teleologický výklad § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, neboť jeho smyslem je ve spojení s § 114 odst. 2 tohoto zákona bonifikovat příslušníky, kteří konají službu ve směnném provozu po dobu minimálně 24 hodin a pravidelně se v ní střídají. V dané věci není rozhodné, zda je služba konána výhradně na služebně či částečně na služebně a částečně v místě bydliště příslušníka formou pohotovosti. Pokud by zákonodárce chtěl bonifikovat toliko příslušníky, kteří konají směnnou službu na služebně, pak by jistě tento definiční znak zakomponoval do definice směnného či nepřetržitého výkonu služby. To se však nestalo.
6. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021-40, podle kterého příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, „*kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby...*“, obdobně v době služby. Dále pak žalobce poukázal na rozhodnutí Soudní dvůr Evropské unie ze dne 21. 2. 2018 (Ville de Nivelles v. rudy Matzak), podle kterého pokud zaměstnavatelé svým zaměstnancům uloží povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
7. Namítal, že rozdělení směn bylo pouze formální, účelové a motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup dle žalobce nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovosti ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022 č. j. 4 As 407/2021-50, podle kterého ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávali žádnou činnost nebo případně se uchýlí k odpočinku, nemůže být právně relevantní, jelikož to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost.
8. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona o služebním poměru, ze které dle žalobce vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny podle § 144 odst. 2 je složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv tedy místo konání služby. Skutečnost, že část služby je tedy konána mimo služebnu, tedy automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim dle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru.
9. Konečně žalobce poukázal i na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle kterého zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53). Dle žalobce rozvržení pracovní doby zasahuje zásadní měrou do jeho biorytmu, společenského a rodinného života. Zásah do biorytmu žalobce spatřoval již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12 hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Navíc podstatná část služby je konána v době od 22 do 6 hodin ráno, čímž je nepochybně narušen spánkový cyklus žalobce. Zásah do společenského a rodinného života žalobce dovozoval ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků. Připomenul, že při pohotovosti je příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna.

10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že žalobce převážně opakuje odvolací námitky, s nimiž se v odůvodnění svého rozhodnutí již vypořádal.
12. Konstatoval, že se tvrzení žalobce nezakládají na pravdě, neboť způsob, jakým žalobce v žalobě předestírá službu, není služba příslušníkům odboru munice Pyrotechnické služby plánována ani vykonávána. V této věci byl posouzen konkrétní režim služby žalobce, a to z toho pohledu, zda naplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Pro tyto účely byly služebními orgány obstarány náležité podklady. Bylo zjištěno, že žalobce v posuzovaném období vykonával služby zpravidla v 7, 5 hodinových směnách v rozmezí od 7:00 hodin do 15:00 hodin při rovnoměrném rozvržení doby služby. Tato skutečnost vyplynula z přehledů služeb z Ekonomického informačního systému (dále jen „EKIS“; č. l. 12 spisu) a výkazů služeb rovněž z EKIS (č. l. 12 spisu). Takové rozvržení doby služby odpovídá i rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby, který byl účinný v rozhodné době. Z tohoto rozkazu zároveň plyne, že příslušníci měli rozvrhovánu dobu služby s rovnoměrným rozvržením doby služby v jednosměnném režimu obdobně jako žalobce. Žalobce tak vykonával službu v posuzovaném období v jednom typu směny, resp. vykonával službu v jednosměnném režimu služby při rovnoměrném rozvržení doby služby.
13. Podle žalovaného je třeba striktně od sebe odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu příslušných právních ustanovení a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. S ohledem na faktický výkon služby žalobce v posuzovaném období však nebylo zjištěno, že by žalobce vykonával běžně službu ve směnném režimu nebo že by se na něm podílel v relevantním rozsahu požadovaném judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53), tj. z více jak 50 % základního fondu doby služby.
14. Uvedl, že služební pohotovost se uskutečňuje výlučně mimo dobu služby a příslušníkovi ji lze nařídit v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby službu. Z daného plyne, že příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Žalovaný k tomu konstatoval, že nelze služební pohotovost považovat za výkon služby nebo případně za nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost, povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Až v tomto okamžiku se jedná o výkon služby, nicméně s ohledem na povahu služby přesčas nelze ani tuto službu považovat z hlediska posuzování režimu služby za nějakou další směnu. Plnění služební pohotovosti a výkon služby přesčas jsou odměňovány na základě zvláštních ustanovení zákona o služebním poměru a nelze je slučovat se směnným režimem služby nebo pomocí nich takový režim dotvářet. Tato skutečnost přitom vychází též ze samotné dikce § 53 odst. 1 ve spojení s § 52 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť doba služby se rozvrhuje na jednotlivé směny, tj. jednotlivé časové úseky, v nichž dochází k výkonu služby, jako části základní doby služby, nikoliv včetně služby přesčas.

15. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že pro výkon služby a služební pohotovosti jsou kladeny stejné nároky. Dle žalovaného jsou výkon služby a služební pohotovost zcela odlišné samostatné instituty upravené speciálními ustanoveními zákona o služebním poměru včetně způsobu jejich odměňování. V době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tzn., že danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž by šlo o službu přesčas. V rámci samotné služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat. Za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni dle § 126 zákona o služebním poměru. V duchu tvrzení žalobce by byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
16. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonává směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby žalobce ani příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce v posuzovaném období vykonával službu zpravidla v 7, 5 hodinových směnách v rozmezí od 7:00 hodin do 15:00 hodin při rovnoměrném rozvržení doby služby. Žalovaný upřesnil, že v některých dnech žalobce vykonával kratší směny, např. ve dnech 25. 8. 2018, 30. 10 a 3. 12. 2019. Delší směny byly zjištěny např. dne 17. 9. 2018, 2., 20. 3. a 11. 5. 2020. Bylo tomu tak zjevně z důvodu zájmu služby a také rozvrhu doby služby s ohledem na vyrovnávací období podle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud vznikla potřeba výkonu služby nad rámec stanovených směn, byl žalobce povolán k výkonu služby v rámci služební pohotovosti a konal službu přesčas, nebylo však potřeba zajištění pravidelného výkonu služby v rozsahu další směny.
17. Žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na tuto věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služebního poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služebního příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby a z tohoto důvodu bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. Ke směnnému režimu služby se Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích vůbec nevyjadřoval.
18. V ostatním pro shodnost žalobních námitek s odvolacími námitkami odkázal na str. 15 – 18 žalobou napadeného rozhodnutí a měl za to, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 181 zákona o služebním poměru.
19. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

20. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, neboť shledal důvody pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Žalobcem na vržené důkazy soud neprovedl, neboť bylo jejich provedení pro posouzení právní otázky důvodnosti žaloby nadbytečné.
21. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
22. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
23. Žalobce podanou žalobou brojil proti rozhodnutím služebních orgánů, jimiž byla zamítnuta jeho žádost o doplatek služebního příjmu. Žalobce tvrdil, že mu náleží nárok na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. za výkon služby u Pyrotechnické, neboť fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. K závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu žalobce dospěl s ohledem na pravidelně nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou dle jeho názoru byl u odboru munice nahrazován výkon služby.
24. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě setrval k argumentaci žalobce odkazoval na skutečnost, že v projednávaném případě nebyly formálně naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby. Opakovaně pak zdůrazňoval, že nebylo úkolem služebních funkcionářů v tomto řízení zkoumat naplnění zákonných podmínek služební pohotovosti a materiálně posuzovat charakter činností vykonávaných žalobcem v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost. Vycházel přitom z předpokladu, že závěr o směnném charakteru provozu není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neboť je třeba důsledného odlišení rozvržení doby služby (tj. zda je služba vykonávána v jednosměnném či vícesměnném režimu) a služební pohotovosti jako dvou samostatných institutů. Argumentaci žalobce v podané žalobě a v návazném vyjádření považoval žalovaný za nová tvrzení, která nebyla předmětem správního řízení.
25. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ve svém závěru vyšel z ustálené judikatury správních soudů, podle které je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
2. Žalobce již v průběhu správního řízení před služebními orgány namítal, že mu byla služební pohotovost nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu, přičemž byla obsahově shodná s jeho náplní běžného výkonu služby. K uvedenému závěru soud dospěl zejména na

základě žádosti ve znění pozdějších podání, resp. podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí služebního orgánu.

3. Z prvního z uvedených podání žalobce vyplynulo, že popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury a dovodil, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu a upozornil, že pracovní pohotovost představuje výjimečný prostředek, který má být využíván v případech naléhavé potřeby.
4. Z podaného odvolání žalobce pak zejména vyplynulo, že prvostupňovým služebním orgánem bylo nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Žalobce tvrdil, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost, která je právě hlavní náplní uvedených sužeb příslušníků.
26. V prvním z uvedených podání žalobce popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Z tohoto popisu žalobce dovodil, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu výslovně namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu. Rovněž pak žalobce upozornil, že pracovní pohotovost představuje výjimečný prostředek, který má být využíván v případech naléhavé potřeby.
27. V podaném odvolání žalobce zejména namítal, že prvostupňovým služebním orgánem bylo nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Tvrdil, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost, která je právě hlavní náplní uvedených sužeb příslušníků. S ohledem na shora uvedené tak nelze souhlasit s žalovaným, že žalobce uplatnil v řízení před soudem odlišné důvody od těch, které uplatnil v žádosti o doplatek služebního příjmu.
28. K uvedené námitce žalovaný (stejně jako prvostupňový služební orgán) obecně poukazoval na rozdíl mezi služební pohotovostí a dobou služby dle zákona č. 361/2003 Sb. a zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Na základě uvedeného měl žalovaný za to, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby a rovněž ani další směnu. Dále vyložil pojmy služba a služební pohotovost podle právní úpravy zákonem č. 361/2003 Sb., aniž by jakkoli reagoval na podstatu argumentace žalobce.
29. Žalobci se tak nedostalo konkrétní odpovědi na jím uplatněnou námitku o pravidelném nařizování služební pohotovosti a její obsahové shodnosti s výkonem služby. Uvedené žalobce přimělo k uplatnění obdobné námitky v žalobě. Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí není totiž zřejmé, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda v projednávaném případě byly naplněny zákonné povinnosti nařizování služební pohotovosti a jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci služební pohotovosti, respektive čím se odlišoval od výkonu běžné služby.
30. V této souvislosti soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1 As 247/2021-40, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval zcela obdobnou otázkou jako v projednávaném případě, a to zda z materiálního hlediska i v době označené

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jako služební pohotovost nebyla vykonávána služba. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku aproboval závěr, podle kterého pro posouzení oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek, a to (1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena; (2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem); a (3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Soud doplňuje, že si je vědom, že uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích. Tato skutečnost však nemůže být důvodem, pro který by výše uvedené závěry nemohly být aplikovány i na projednávaný případ.

31. Pro úplnost soud uvádí, že závěr žalovaného, podle kterého není rozsudek ve věci C-518/15 pro projednávaný případ přílehlavý, považuje za předčasný. Žalovaný se v projednávaném případě nezabýval konkrétními podmínkami výkonu služební pohotovosti, a tedy nemohl oba případy odpovídajícím způsobem porovnat.
32. Žalovaný rovněž zatížil své rozhodnutí vadou, která brání jeho věcnému přezkumu ze strany soudu. Tím, že se nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem, nestaly se součástí správního spisu podklady, ze kterých by bylo možné faktickou povahu výkonu služební pohotovosti žalobce posoudit. Žalovaný tedy nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav a důvodnost tvrzení žalobce tak soud nemůže s ohledem na nedostatek podkladů obsažených ve správním spise sám posoudit.
33. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu, a to nejenom o podklady ve vztahu k žalobci, ale rovněž ve vztahu k organizaci činnosti Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že obsahem spisového materiálu je přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách). Na základě tohoto podkladu, který se nadto váže pouze k žalobci, není možno komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti, ke kterému dochází v rámci dané expozitury.
34. Závěrem soud uvádí, že se odchýlil od rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Ad 9/2022-56, který se zabýval zcela obdobnou žalobou jiného příslušníka Pyrotechnické služby. Soud má však za to, že rozsudek sp. zn. 6 Ad 9/2022 nevystihl podstatu projednávané věci, když se zabýval zejména charakterem směnného provozu ve Vrběticích. Ten je však toliko podružnou otázkou, když za zásadní je nutno považovat otázku faktického výkonu služební pohotovosti příslušníky odboru munice Pyrotechnické služby dané expozitury. Z uvedeného důvodu soud rovněž nepovažoval za účelné vyčkat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, která byla ve věci sp. zn. 6 Ad 9/2022 podána.
5. Pro úplnost soud uvádí, že obdobně rozhodl zdejší soud ve věci sp. zn. 18 Ad 13/2022 a ve věci sp. zn. 9 Ad 10/2022. V obdobné věci je u zdejšího soudu vedeno rovněž řízení pod sp. zn. 17 Ad 11/2022, v níž zatím soudem nebylo rozhodnuto.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak žalobce navrhoval, soud nepřistoupil a ponechává na žalovaném, aby posoudil, zda soudem vytýkané vady napraví sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátí služebnímu funkcionáři k novému projednání.

36. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se zejména zabýval podstatou argumentace žalobce ve vztahu k jeho žádosti o doplatek služebního příjmu, tj. v potřebném rozsahu doplnil dokazování tak, aby se následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a dalších příslušníků odboru munice v dotčeném období, resp. jakým způsobem probíhalo plánování a nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci plnění služební pohotovosti, zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby (případně v jakém rozsahu se lišily). Na základě provedených zjištění pak vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, po 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), dále za dva režijní paušály dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, a DPH, tedy celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. března 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu